

10.

Jakob B. Bjarnason, Síðu

“Vorboðinn”

Blað U.m.f. Vorboðinn
4. tbl. 1925

Úfna gesir.

Jóhanna Billing var á heimini hinn til sin, yfir heimina. Síða góðu hafði hinn svo oft farið átvar. Ón i dag var hinn daprari í huga en venja var til. Gaf hinn aldrei losnast við þetta auknaefni.² Eftli þat að verða henni til sorgar og málbalið alla lífslitina.² Þannig hugrasi hinn. Fasir hennar Billing hinna farráttanaður dóð þegar hinn var fjagra ára gömul. Voru þær magður þá í fríorgum hjórum. Þær bjuggu í líklu húsi undir heimini og vann motir hennar fyrir þau með útsauð og örnum harnýrðum. Tæplega 7 ára var Jóhanna í skóla og þá byrjaði raenaskími hennar. Hinn var fremur ófríð, munuskör og freknoð og þat sín skólasystkini hennar fljótt. Hinn var haglæg og óframfarin og gaf sig lítil af leikjum. Fjekk hinn poi auknaefni.² Úfna gesir" wa astur: "Gesir". Ællam skólastímann þurfti hinn að keyra auknaefnið og ekki var hinn um sinn laus við þat að fermissingardaginn sinn. Þegar hinn skoðaði kirkjungófinn í svarta kjólmum sinnum, þá hreyfði hinn kirkjufolknótt soga: "Sjástu úfna gesina. Lætta í hana". Voru þá allir jafn vondir.² Var hinn þá í raun og varu sva lög og leidindeg. Þegar hinn var 18 ára voru freknumnar horfvar og slæfta

úfna hárif hennar var mið oddstlangi og fagurk, en auknefnumi fljó flitja hinsgjón sín til ír stofnum og gjóra þar hennar
þjell hinum óbreithu. Möðir hennar, sem mið var dánin fyrir áriðan þar, sem professorinn allasti af hona innan 14 daga. Daginn
hafsi hent hent henni af leitla að hliðsfari. Hafsi hinum ofan aður um hinum allasti af leggja af stafl, gekk hinum í garð til
af fyrir sjer með því að kennva heldrinanna börnum júníspil. Foss af viðja blóinum a sínum. Sá hinum þá hona fjarðandi
vart hinum að ganga í línuva, því engum vildi fara upp í húðar - byfret. Hafnmandið hinum fyrir utan og síði í honum eigi
þjólf til hennar. Meðal annara gekk hinum til Þorvalds mylkur - mætar línuvarinn og lígulegur. Jóhanna ekki og hafsi undrandi
busfornmann, til foss að kennna Fris dóttur hans og jafnoldruv sínum. „Hófann daginn! Óðr þetta um frið Billings?“ Hvarig gal fersi
þegar Jóhanna eitt sínum farn af síðhana, vart Fris fok vond matur þekkt nafn hennar? Loksins standi hinum upp: „Já og hneigði
og skammet hana, en á næfni hinum jós yfir hana innotunum, lík sig líkst eitt. „Þat er ágæt. Þeg er professor Holt, sem fjer
Jóhanna saman broggla sína og fór án fers að segja notkunarf. Hafit heigð hinus yðar. Þeg henni degi fyrir um var samist.
En hafslagi orðin hennar Frisar, „Úfna guven“ hlyðinum stóðugt. En þeg færfti að undirblaða dálíð honu barnsuna og flutninga
í eyruna hennar. Ætti hinum ekki að fara eitt hvat langlið burku, minn: „Barnanna?“ Hamati Jóhanna spyrjaneti. „Já barn-
þangat, sem minn engum fækki hana eða auknefni hennar. Hinum anna minna. Þeg bæt yfir vita að þeg é "tvo" börn, son og dóttir.“
var ekki vif meit bundin hjer, þar, sem móðir hennar var með síðum, Jóhanna varð eldrað. „Þeg hjell að það væri slöri matur, sem
nema líkla hinsfith. Dalk henni þá notkunarf i hug: „Gat hinum ekki jeg hefti heigð hinsfith, og að börnin væru upphorin.“ Hann kló: „
heigð þarf. Hinum gekk hratt hinn. Saman kvöldið sendi hinum aug- ja að þeg væri svagur gannalt, að þeg væri skólkötur og and-
lýsingur í eitt af atlaklöfnum. Þ. dogum sítar hafsi hinum líkst ókreyf með gullglerangum og alskreggi. – Þat lyðlant fjer?
þingið 20 líkbot í hinsfith fyrir sunnarbiðað. Hinum lík þarf, Jóhanna rofnadist enn meira: „Óðr um frið Billings“, hjell henni
sem henni var hagkvamast. Þat var frá professor Holt með ófram: „Þat að þeg mið að gjóra vit hafi mótslausu börnini minn?“
þóru og 2 börn, son og dóttir. Hinum var ómum hafin vist af Skiltan, sem þeg hefti hafst vill ekki fara með en jar hingat

og hvar a' jeg nu af fá myjer skiltan, sem jeg get breyt. Þjær getit
visk ekki vísat myjer a' meira?"; Jóhanna hugrati sig um. Henni
fauð spætta allt vera svo undarlegt. Hinn horfti hálf utan
ut sig í gran göflegu augun hane. Þat var aðsýð af umhuggjan
fyrir börnum hans hafði óllat honum áhyggju.

"Nei jeg enga. Ón jeg varu físlit af þjær hafifenga, at annars bón
yðar líkum líma eftir því, sem jeg get." Gletikros fariðst um ande
lit hans. "Óf spætta er alvara ungfrí Billing, þá fakkrá jeg
gfur ynnilega fyrir. Þjær hafist met físu vinsamlega bori yðar,
allt fumnum skini af hjarta minn. Ón lofa myjer nú af sjá
hér!" Hann skodast fíður skuldarhorn og var a' mutan af hugsa um
hvati ynnibill fíður mudi verða fyrir börnum sin físu sunarmáni.
En. Þegar þau voru komin inn aftur sagði hann: "Mig langar líðat
kvíja yðar af gera myjer mikim greifa, ungfrí Billing." Hinn
kneigði sig. "Jug bid yður af hana með myjer i hvöld og sakja börnum."
"Ef þjær halðst af börnum minni fyrðask mig, þá skal jeg gera þati."
"Já náttúrulega munu þau verða glöf. Settið þjær fljóttlega verið sv.
lit af þjær getit komist með myjer i bífreðinu." Jóhanna kljóp
uppa í herbergi sinn. Hinn var líett í spori og einhver ósjafrað gledi
og fögnudur höftu gagn tekið hjarta hennar. Hinn bjó sig í snatri,

og eftir 10 minuttum sat hinn í bífreistini og óta ef ekar. „Komist þú
mír at bæta ykkur“ sagði Jóhanna við börnum, daginn eftir að fan
fan voru honum á sunnarbiostafinum sinn. „Völver“, sagði hinn,
því verfur í batshónum þínum, en jeg ber Ólau, svo at hinn skri
ekki líklu fáturnar sínar á markhálnum.“ Þegar hinn var
búin af koma börnum um í vefsí, heyrði hinn háðslega röðul
fgrir aðan sig, sunn vakti hana af huglitingum sínum.
Hálf hrædd ongið hinn ejer síð. Það var Þóris Þorvald og Þungar
stulkur með hemi. „Þú líkur mjög Lofrandsi íb. i orju stó-
num og mófurstörfi fara fjer prisilega. Heldur þú ekki af
Professorum verði mjög hrafinn af fegund þínum, þá varurdu
hamingjusáin.“ „Ufna gosin“, hrogsust þar allar einum numi
„Vef óskum fjer synilega til hamingju!“ Svo klappu þar
klajandi børðu og hentu gaman af þum sársakla er auknefni
alla jíhómu. Það þar geta verit illa innrathar hugseti hinn,
þróngsýnar og illyjarnar, at hafash að því þó hinn væri góð
við a mófurlaus børn. Þím hallaði á þau og klæddi þau.
Þónnig gaf hinn annat en ekhaf þessi saklausu børn, sunn
at sjundi hemi alla þa' áshild og blíðu, sem þau gátu í ljólatit.
Þegar hinn um hvöldið var búin af hattu börnum, gekk hinn

upp á milli hafnar og setts hér í vestur. Hugsansumunum voru gullrosfíð hár hennar. Það fór tilbrigður um hana við kvæmar og sorgblondnar. Óftir að hinr hafi heyrð til ólann myndi hana ór börnum, sem henni vor farid af þótt hja fóðra fröngsýjuu vordekk stilkna, sá hinr að hinr mundi svo vanf um. Hinr vissi varla hvad hinr átti að gjóra. Ekki geta verit lengi hjá professor Holt. Æguzu hennar fólk. Loft sagði hinr fá blitlega, en þó aðkvæði. „Hjá professor lárunn. Hlyrti hinr fá skrifast í laufinu að baki sjer. Læs Holt. „Jeg verða fara hjetan. Hjer hafa allir horn í situr hinr síð og sá að hundur professorsins kom klæuspandi íbúr nimi. Nefta mig tilinn gásina og klaja að myr. Jeg gef þókniniu. Vissi hinr fá að professorinni mundi ekki langt ekki verit lengur hjá ýour. Jeg verða fara.“ „Nei ~~þótt~~ i burku. Hinr fljótt sjer að fyrsta fárin ^{markipuss} er augumum. Ungfrí Billing mælti professor Holt á hvedum, „Fjer hinr vildi ekki að professorinni séi ~~at~~ illa lagi a' henni. farid ekki. Þórinni mun meiga ekki annissa ýour. Jeg hefi heyt „Gott hvöld ungfrí Billing!“ „Fjer vifst hjón einar og allt. Fjer verði honan minn. Viljið fjer verða honan minn einmana og hugsist um framtíðina og jafnvel um hof lífna líka. Jóhanna.“ Hinr líf stórum rannsakandi augum a' henni, eins. Ór það ekki vifst til getið hjá myr.“ „En herra professor“, og hinr vildi samfarast um hvernig ~~hona~~ honum veri alvara. sagði Jóhanna og líf sniggwask angurblíð til professorsins. Hann lagði handleggum fylflega utan um hana, leikabvarleg. Þoo varð hinr niterlith. Þórum hvarf af himnum hennar. Í augu hennar um leið og henni sagði: „Jafnaldrar finir hinr hikkafsi a' seðningumni. „Jeg hefi á hvedi. – Jeg gef hjer og aðrir skulu fá að sjá það, að jeg og børnum minum koma ekki verit lengur hjá ýour“, sagði hinr evróloksins lagt. að mæla, virða og daska tilfinngásina. Og þeir skulu jafnfram það segir fjer. „Eftir fjer ekki verit lengur hjá myr“, fá að vita fad fjer eflri, að professor Holt er fari um að vernda sagði professorinn blitlega um leið og henni greip hönd ungfrí Billing fyrir ónófin og að hæsti hinskrá og ihunnar. „Getið fjer yfirgyfist børnum minn, sem færfað ~~kvættu~~ mamma“. Æguzu Jóhónum fylkst lárunn. Hinr ást fyrstar og unnonum. Þaum skraði hundum um hallaði að bejóði professorsins. Og með hertum og untagum

hössi insigladi ham tryggfærheit fúrra. „Á morgun
opinberum við klofum okkar. Og þá verður á hvers mann
rönum. Ungfríð Billing verðandi fríð Holl, en nafnið
„Alfia garði”, var tilfríð horfið.

þykkir óðósnokur.

Pjekur M. Sigurðsson
Fræmstægilei,